

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder¹

I medfør af § 43, stk. 2, og § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 650 af 9. juni 2025, fastsættes:

Kapitel 1

Anvendelsesområde

§ 1. Bekendtgørelsen finder anvendelse på danske finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet, herunder gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Stk. 2. Bekendtgørelsen gælder i forbrugerforhold og for erhvervsmæssige kundeforhold, som ikke adskiller sig væsentligt fra et forbrugerforhold. Kapitel 3 og § 16 gælder dog kun for forbrugerforhold.

Stk. 3. § 4, stk. 1, § 7, stk. 5, og §§ 9-11 og § 18 finder dog anvendelse på alle erhvervsmæssige kundeforhold.

Stk. 4. § 7, stk. 3 og 4, og § 12, stk. 2, finder anvendelse på erhvervsmæssige kundeforhold, medmindre andet er individuelt aftalt.

Stk. 5. § 7, stk. 1-3, samt §§ 9-14 finder ikke anvendelse på kreditaftaler til forbrugere.

Stk. 6. Bekendtgørelsen finder ikke anvendelse på værdipapirhandel som defineret i § 2, stk. 1, i bekendtgørelse om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

Stk. 7. Bekendtgørelsen finder ikke anvendelse på boligkreditaftaler som defineret i § 2, nr. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Stk. 8. Investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse efter § 10 i lov om finansiel virksomhed, er alene omfattet af § 19.

§ 2. En finansiel virksomhed, som indgår aftale med andre finansielle virksomheder om afsætning og rådgivning i forbindelse med virksomhedens produkter, skal sikre sig, at der er en klar arbejdsdeling mellem virksomheden og medkontrahenten, og at medkontrahenten overholder reglerne i denne bekendtgørelse.

§ 3. I overensstemmelse med markedsføringsloven forstås i denne bekendtgørelse:

- 1) Forbruger: En fysisk eller juridisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv.
- 2) Handelspraksis: En handling, udeladelse, adfærd, fremstilling eller kommerciel kommunikation, herunder reklame og markedsføring, foretaget af en erhvervsdrivende med direkte relation til promovering, salg eller udbud af et produkt til forbrugerne.
- 3) God erhvervsskik: Standarden for de særlige færdigheder og den omhu, som en erhvervsdrivende med rimelighed kan forventes at udvise over for forbrugerne, og som står i rimeligt forhold til hæderlig markedspraksis eller det generelle princip om god tro inden for den erhvervsdrivendes virkefelt. Begrebet dækker det samme som begrebet »erhvervsmæssig diligenspligt«, der benyttes i direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis.

¹ Bekendtgørelsen indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (3. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, L 228, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22.

Kapitel 2

Generelle bestemmelser om god skik

§ 4. En finansiell virksomhed skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvis den pågældende handelspraksis påvirker forbrugerens økonomiske interesser, finder kapitel 3 anvendelse i stedet for stk. 1. Såfremt den pågældende handelspraksis samtidig strider mod hensyn, der ikke tilsigter at varetage forbrugernes økonomiske interesser, herunder hensyn til smag og anstændighed, sikkerhed og sundhed eller andre hensyn, eller såfremt den pågældende handelspraksis er reguleret af aftaleretten, finder stk. 1 anvendelse ved siden af kapitel 3.

Kapitel 3

God erhvervsskik

§ 5. En finansiell virksomhed skal i sin handelspraksis over for forbrugerne udvise god erhvervsskik.

Væsentlig forvridning af den økonomiske adfærd

§ 6. Det er en betingelse for, at der er handlet i strid med § 5, at den pågældende handelspraksis væsentligt forvrider eller vil kunne forventes væsentligt at forvride den økonomiske adfærd hos gennemsnitsforbrugeren, eller hvis den pågældende handelspraksis rettes mod en særlig gruppe af forbrugere, hos et gennemsnitligt medlem af denne gruppe.

Stk. 2. En handelspraksis, som den finansielle virksomhed med rimelighed må formode kun forvrider den økonomiske adfærd væsentligt hos en klart identificerbar gruppe af forbrugere, der er særlig sårbare over for denne praksis eller det omhandlede produkt, herunder på grund af mentale eller fysiske handicap, alder eller godtroenhed, vurderes med udgangspunkt i et gennemsnitligt medlem af denne gruppe.

Kapitel 4

Indgåelse og ændring af aftaler

§ 7. En finansiell virksomhed skal indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder på i papir eller på andet varigt medium. En aftale skal indeholde en beskrivelse af parternes væsentlige rettigheder og pligter samt de finansielle ydelser, der er omfattet af aftalen. Er der i forbindelse med aftalens indgåelse ydet individuel rådgivning, skal væsentlige forudsætninger for rådgivningen nedfældes i aftalen eller fremgå af bilag til aftalen på papir eller på andet varigt medium.

Stk. 2. Vilkår, der indgår i aftalen, kan fremgå ved en henvisning til separate dokumenter, herunder den finansielle virksomheds almindelige forretningsbetingelser.

Stk. 3. Vilkår om ændringer i løbende kundeforhold af renter, gebyrer, eller andet vederlag skal være klart fremhævet i aftalen og skal indeholde en angivelse af de forhold, der kan udløse en ændring, og må ikke give den finansielle virksomhed en vilkårlig adgang til at foretage ændringer.

Stk. 4. I løbende kundeforhold kan ændringer til ugunst for kunden af renter, gebyrer eller andet vederlag ikke finde sted uden et forudgående varsel, der ikke må være kortere end en måned, og som indeholder en begrundelse for ændringen. Ved væsentlige ændringer i andet vederlag eller ved opkrævning af et nyt vederlag, skal varslingen ske til kunden ved individuel kommunikation, inden ændringen

får virkning. Hvis kunden har ret til at opsige aftalen, skal dette fremgå af varslingen samt under hvilke betingelser, kunden kan opsige aftalen.

Stk. 5. Opsiger en finansiel virksomhed en aftale indgået med en kunde, skal opsigelsen være sagligt begrundet og ske på papir eller på andet varigt medium.

Kapitel 5

Handelspraksis og rådgivning rettet mod børn og unge

§ 8. Handelspraksis og rådgivning rettet mod børn og unge skal være udformet med særlig hensyntagen til børn og unges manglende erfaring og kritiske sans, som bevirker, at de er lette at påvirke og nemme at præge.

Kapitel 6

Rådgivning

§ 9. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder.

Stk. 2. En finansiel virksomhed skal yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom, jf. dog § 2. Endvidere skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, jf. dog stk. 5, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor.

Stk. 3. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Den finansielle virksomhed skal orientere om de risici, der er relevante for kunden.

Stk. 4. En finansiel virksomhed, der yder rådgivning, skal oplyse kunden om, at rådgivningen ikke er uafhængig, og at rådgivningen kun omfatter de produkter, som den finansielle virksomhed udbyder. Dette gælder dog ikke, hvis den finansielle virksomhed kan dokumentere, at rådgivningen er uafhængig.

Stk. 5. En finansiel virksomhed kan udbyde produkter med standardiseret information med lille eller ingen tilknyttet individuel rådgivning. I så fald skal den finansielle virksomhed gøre særskilt opmærksom på dette.

§ 10. Før en finansiel virksomhed rådgiver, skal virksomheden anmode kunden om at oplyse om sin økonomiske situation, sin erfaring med de relevante finansielle ydelser, sit formål med at få ydelsen leveret samt om sin risikovillighed.

Stk. 2. Omfanget og karakteren af de oplysninger, der indhentes, kan afpasses efter den viden, som kunden besidder og de oplysninger, som den finansielle virksomhed allerede har modtaget.

Stk. 3. Den finansielle virksomhed kan lægge kundens oplysninger til grund, medmindre de er åbenbart urigtige.

§ 11. Rådgivning skal tage udgangspunkt i relevante oplysninger indhentet i henhold til § 10 og det kendskab, den finansielle virksomhed i øvrigt har til kundens forhold.

Stk. 2. En finansiel virksomhed skal anmode kunden om at opdatere oplysninger indhentet i henhold til § 10, i det omfang det er nødvendigt for at kunne yde kunden rådgivning i løbende kundeforhold.

§ 12. En finansiel virksomhed skal give tilstrækkelig information om egne produkter og ydelser, herunder om forskelle i priser og vilkår for alternative produkter, der kan dække kundens behov. For lån skal der oplyses om de årlige omkostninger i procent (ÅOP) på rådgivningstidspunktet.

Stk. 2. Hvis der mellem kunderne for en given ydelse er generelle forskelle i fastsættelsen af renter eller andet vederlag til den finansielle virksomhed, skal den finansielle virksomhed oplyse en kunde herom, forinden der indgås aftale om levering af ydelsen. På forespørgsel fra kunden skal der oplyses om hvilke forhold hos kunden, der kan være bestemmende for dennes indplacering inden for den givne prisdifferentiering.

Stk. 3. En finansiel virksomhed skal på grundlag af sit generelle markedskendskab informere kunden om relevante produkttyper på markedet. Informationen skal dog ikke indeholde oplysninger om konkurrerende produkter eller konkrete priser.

§ 13. Har den finansielle virksomhed eller dens medarbejder/rådgiver i rådgivningssituationen en særlig interesse i rådgivningens resultat udover den almindelige indtjening, skal virksomheden inden rådgivningen informere kunden om arten og omfanget af den særlige interesse.

Stk. 2. Modtager den finansielle virksomhed provision eller andet vederlag som følge af formidlingen af produkter eller ydelser, skal kunden gøres opmærksom herpå. Det samme gælder, hvis den ekspederende medarbejder/rådgiver modtager provision eller andet vederlag, og der er en direkte sammenhæng mellem konkrete salg af ydelser eller produkter og vedkommendes aflønning.

§ 14. En finansiel virksomhed skal som led i sin rådgivning oplyse om konsekvenser af de skatteregler, som er relevante for kunden i forhold til de produkter og ydelser, som rådgivningen omfatter. Hvis den finansielle virksomhed er eller bliver opmærksom på andre skatteretlige spørgsmål, skal den finansielle virksomhed henvise kunden til anden rådgivning herom, såfremt den ikke rådgiver om disse spørgsmål.

Stk. 2. Hvis en finansiel virksomhed rådgiver om forhold, som kan være af væsentlig økonomisk betydning for kundens muligheder for at modtage offentlige tilskud eller andre økonomiske fordele, og den finansielle virksomhed er eller burde være opmærksom herpå, skal dette medtages i rådgivningen, eller kunden skal henvises til anden rådgivning.

§ 15. En finansiel virksomhed skal oplyse en kunde om de sikkerhedsforanstaltninger, der bør iagttages ved et givent produkt eller ydelse, herunder hvilke sikkerhedsmæssige krav kunden skal efterleve, og hvilket ansvar kunden kan ifalde ved tredjemands misbrug.

Kapitel 7

Særlige regler for pengeinstitutter

§ 16. Et pengeinstitut kan ikke uden en individuel og saglig begrundelse nægte at oprette en basal indlånskonto til en privatkunde, jf. stk. 2. Begrundelsen skal på anmodning gives på papir eller på andet varigt medium.

Stk. 2. En basal indlånskonto skal som minimum omfatte følgende funktioner, jf. dog stk. 3 og 4:

- 1) Mulighed for at indsætte og hæve kontanter.
- 2) Mulighed for at gennemføre betalingstransaktioner med et debetkort med saldokontrol.
- 3) Mulighed for indgående kredittransaktioner.

Stk. 3. Hvis indsættelse og hævning af kontanter, jf. stk. 2, nr. 1, gennemføres ved personlig henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale, kan instituttet begrænse antallet af ekspeditioner til én om ugen.

Stk. 4. Stk. 2, nr. 2, finder ikke anvendelse på pengeinstitutter, der ikke tilbyder deres kunder debetkort med saldokontrol. Disse pengeinstitutter skal i stedet tilbyde et hævekort.

Stk. 5. Pengeinstitutter skal tilbyde en basal indlånskonto vederlagsfrit eller mod et gebyr, der højst må udgøre 216 kr. om året (2025-niveau), uanset antallet af transaktioner på kontoen. Gebyret reguleres én gang årligt pr. 10. januar efter udviklingen i Danmarks Statistiks nettoprisindeks. Beløbet afrundes til nærmeste hele kronebeløb. Reguleringen har virkning fra den 1. februar.

§ 17. Et pengeinstitut må ikke knytte et progressivt fordelsprogram til besiddelse af aktier i pengeinstituttet, indskud af garantkapital eller indskud af andelskapital.

Stk. 2. Gøres besiddelse af aktier, indskud af garantkapital eller indskud af andelskapital til et krav for at opnå kundefordele, må pengeinstituttet maksimalt stille krav om en aktiebesiddelse med en kursværdi på 30.000 kr. eller et indskud af garantkapital på 30.000 kr. på tidspunktet for kundens indtræden i fordelsprogrammet.

§ 18. Et penge- eller realkreditinstitut må ikke stille krav om erhvervelse af ejerandele i instituttet selv eller i et selskab, der er koncernforbundet med det pågældende institut som betingelse for at indgå en låneaftale.

Stk. 2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på krav om erhvervelse af andelskapital i en andelskasse under forudsætning af, at kravet fremgår af andelskassens vedtægter, og at der højst stilles krav om erhvervelse af andelskapital svarende til 5 % af hovedstolen, dog højst 30.000 kr. pr. forbruger og højst 100.000 kr. pr. erhvervsdrivende.

Kapitel 8

Særlige regler for investeringsforvaltningsselskaber

§ 19. Et investeringsforvaltningsselskab skal på kundens anmodning give supplerende oplysninger om den aktuelle status vedrørende de forhold, der er omfattet af § 4, nr. 1, 6-7 og 9, i bekendtgørelse om oplysninger i prospekter for danske UCITS.

Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskabet skal endvidere give oplysninger om den seneste udvikling for risici og afkast for de vigtigste kategorier af instrumenter, hvis kunden anmoder herom.

Kapitel 9

Tilsyn og straffebestemmelse

Tilsyn

§ 20. Finanstilsynet kan, jf. § 348, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med bestemmelser i denne bekendtgørelse.

Straf

|

§ 21. Med bøde straffes den, der undlader at efterkomme påbud efter § 20. Overtrædelse af bestemmelserne i § 7, stk. 4, og § 16, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 10

Ikrafttræden

§ 22. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 2. § 1, stk. 5 træder i kraft 20. november 2026.

Stk. 3. Bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016 om god skik for finansielle virksomheder ophæves.

Stk. 4. § 7, stk. 3, og stk. 4, 1. og 2. pkt., finder ikke anvendelse på aftaler, der er indgået før 1. november 2015.

Erhvervsministeriet, den XX 2025

Morten Bødskov

/ Hans Høj